

Мария Кураджиева

време вкарвах и по още нещо, но като че ли съществените, по които определяха линиите на хорските надежди и разочарованията, бяха толкова неизменни, колкото и неподвластната на хората смяна на деня с нощта. Беше живял без любов и не остана очарован от липсата ѝ. Живее сега с проблем за доходите си и неудовлетвореността, е господар на настроението му. Беше имал здравословни проблеми и винаги смяташе, че без здравето, нищо друго не е ценно. Приятелите му не бяха много, но разредените, от бързея на времето им срещи, не го правеха отворен към техни заместители...

Какво ли би могъл да добави, за да запълни измеренията на планетарните внушения за космическа зависимост на човешките очаквания?

Мисълта му уцели момента да избяга от сложните въпроси, на които не искаше да търси отговори и намери пристан върху тема, засягаща сърдечните му връзки. Мимоходом му напомни, че скоро не е бил с жена и тутакси прескочи към необятността на мечта, която напоследък често го спохождаше. Представяше си, че има финансов ресурс да помогне на близки и роднини. Знаеше обема на затрудненията им и с ненакърнима щедрост раздаваше благодеяния според нуждите им. Даваше им спокойствие за приближаващи старини и възможност да реализират позакъснели с годинките младежки мечти... Колко малко трябва да направиш човек щастлив и колко трудно можеш да го постигнеш при липсата на средства? Мисълта му „забуксува“ при преоткриване на азбучната истина за съвременната цивилизация и разми в съзнанието му разликите между мечтано и реално. Сънят се оказа благосклонен към него и вече му гостуваше, давайки му възможност във времето на настъпилото му царство, да се отърси от въздействията на мисли, памет и съзнание...

Но психическата умора не направи съня му спокоен. То не бе само падане от кон, назидателно упрекувано от Исполиня с пръчка в ръка, каращ го да догонва останали ездачи без различни лица... Не бе и само краденето на пица, за да нахрани вечно гладната Лина. Не бе и самоотвинтващата се кабинка на виенско колело, в която силовакът в цивилно облекло се смееше злорадо и го изостави сам в бедата, скачайки с ластик за бърнджи. Но и краят на виртуалните му прекеждия, го постави да избира измежду съдържанието на две боклукчийски кофи, пазени от чистачка с метла в ръка. В едната бе захвърлен стар владетелски скиптър, започващ да пулсира при допир като човешко сърце, а в другата пачки пари, разпадащите се на прах, при всеки опит да бъдат докоснати...

В просъница чу звъненето на мобила си и изборът му остана в небитието. Мразеше да го будят, когато спеше и с раздражение в гласа си изломоти „Слушам“...

- Пак ли си се отдал на следобедна дрямка... го попита глас, който нямаше как да сбърка...

Беше негов състудент, с който имаха доста бурни изживявания в онова, незабравящо се за цял живот образователно безгрижие. Намести удобно възглавницата си и полулегнал продължи разговора:

- Кажй сега, каква тръпка те е подгонила?

Много сладка! Отваря се една далаверка с мацка, но нямам терен. Та реших да те помоля...

- Няма да стане... В момента не съм сам!... го прекъсна, като вложи възможно най-префиненото за неговите театрални умения съжаление, че не може да му дари два часа усамотение под собствения си покрив... Мал шанс, приятелю. Иди на хотел, макар че там няма как да е бесплатно. Чао!

Затвори телефона си и без да се притеснява от лъжата си, се надигна от леглото. Не понасяше чужди, мокри от секс игри тела, да оскверняват завивките му. Отиде до банята и подложи глава под чешмата. Сънуваните прежеждия трябваше да бъдат отмити...

X

Новият познайник допадна на силовия шеф. След излизането му от кабинета, извади от сакото си подобаващо на външния му вид малко кожено тефтерче и набра изборания номер.

Връзката с търсеното лице бе осъществена и поде разговор с думите:

- Не се изненадвай на обаждането ми... Нуждая се от приятелска подкрепа за безработен човек...

- Откога смени министерството, че се занимаваш със социални въпроси, чу шеговития отговор в слушалката...

- Не се занасяй, а ми помисли дали можем да намерим място за млад икономист, с прилична външност и бърз ум.

- Сега пък ти ме занасяш!... С такива екстри безработен не се става...!

- Става се и то как, особено ако твърде идеалистично гледаш на света...!

- Търсиш работа за борец за правда? Повишаваш трудността на задачата, която искаш да ме натовариш. Такъв ангел не е предпочитан от работодателите...

- Случайно го срещнах и съжалих, че млад човек, в разцвета на силите си, не може да излезе от капана на безпътицата. Можеш ли да направиш нещо? Поел съм вече ангажимент и пред него...

- Ще проверя, къде, какво има като резерви в щатове и ще ти се обадя... И не се крий отново задълго. Дай да пийнем пак по чашка от онази лютата, която скатаваш във вилата си.

- Ще имаш глътка за младост от нея... И без това след смъртта на Силви, рядко се събирам с хора там... Бъди здрав!...

Облегна се на креслото и зарея мисли за времето на пълното му семейно щастие с добра жена и неусетно растящо дете. Дъщеря му беше в прогимназията, когато ветровете на политиката го отвяха в парламента. Изкара два мандата и сега замени третия, о поста, който му предложиха. Не бе кадър на системата и трудно навлезе в политическите дебери на обществената безопасност. Вече десет години бе част от политическата класа на държавата и приобщи нрава си към нейните изисквания. Повече слушаше, отколкото говореше! По-малко даваше основания да се появява в полето на медиите и гонеше баланс в политическите си отношения с опонентите. Беше радетел на консенсуса и предпочиташе да бъде част от нечий екип, отколкото негов водач. Избягваше да подкрепя рисковани начинания в политическото си обкръжение и приемаше еволюцията като подобаващо средство, за осъществяване на политически цели. Подчиняваше се на едно хомогенно политическо управление и не приемаше тезата, че една демокрация, щом не може да потиска, не може да съществува. Правеше компромиси, защото ги приемаше като знак за осъзната сила, въпреки критиките, които съпартийците му отправяха за проявена мекушавост и отстъпчивост. Засега политическото му дълголетие не го изоставаше и факторите в държавата ценяха това му поведение...

И днес, може би, то щеше да допринесе за намиране работа на новия му познат. Човекът, който проведе разговора, му дължеше услуга и се надяваше да е приел присърце молбата му. Искаше да даде тласък на нереализираните надежди на младежа, който му се видя доста обезверен и подтиснат. В ден на родила се непреодолима скръб, можеше да си позволи жест, проправящ път на една човешка душа. Дъщеря му със сигурност щеше да бъде доволна от проявената човечност... Откакто почина се превърна в единствения важен за него съдник на делата му.

Прозвъняване по вътрешната линия му напомни за редовното седмично събиране при първия. Отвори касата и взе папката, съдържаща доклада за свършеното от неговия ресор. Обичаше стегнатите изложения, с разбираща се от раз картина на описаното и очертани алтернативи за решения. Многословието винаги го дразнеше. Губеше връзката между началото и края и смяташе, че многото думи се употребяват за прикритие на неизбистрени идеи. Беше свикнал с празнотумието на политическата реторика и разбираше ролята му в ситуации на обществен натиск, когато точната информация или липсваше, или не трябваше да бъде извеждана на светло...

✓ Отвори чекмеджето на бюрото, за да попълни запаса си от цигари. Напоследък се стараше да ги намали, но все нещо спираше старта на начинанието му. И днес очакваше заседанието да се проточи и в кратките почивки нямаше как да не прибегне към тях, като средство за успокоение...

eg Останалите от формата на заседанието стояха в приемната на Първия. Размени няколко реплики, преди да бъде отправена покана за влизане в заседателната зала. Имаше установена процедура на докладване и в раздадения им дневен ред видяха името си под съдържанието едва на точка 6. Отново приоритетите бяха сменени и исканията му за структурно обновление на подопечния му ресорс и нужните за това ресурси, вероятно щяха да получат внимание в ден, с по-малка организационна натовареност.

eg Първият влезе забързано и както винаги поздрави в движение. Сложи начало на изслушването, като скръсти ръце и наложи тишина в залата. По върховете на властта се завихряше поредният скандал за неправомерни финансираня и те трябваше да намерят формулата за успокоение на обществото. Тя винаги съдържаше определянето на поредния

✓ „бушон“, поемащ ударите на недоволството. Така обвиненията в бездействие скоро утихваха и поредната пресконференция доказваше непримиримостта на държавата към подобни явления. Нароченият човек освобождаваше стола и сядаше на друг в частния сектор, с много по-високо заплащане и с по-развързани ръце за защита на същите интереси с други средства. Така „справедливостта“ възтържествуваше и клапанът на недоволството си бе свършил работата...

eg Първият го побутна по лакътя и му подаде поредната покана за прием, организиран от чужда инвестиционна компания, стъпила преди години на родния пазар. С годините, подобни ангажименти се превърнаха в рутинно задължение и често търсеше повод да не присъства. Особено тази вечер, когато не му се щеше да бъде в компания на познати до болка лица, абониран за светски събития. За него беше ден за почит към отишлата си преждевременен от този свят дъщеря и не би искал да кощунства пред паметта ѝ с чаша ръка в празнично украсена зала. Напомни на Първия, какъв ден е днес и получи одобрение за нежеланието си за присъствие.

eg Наближаваше и неговият ред да споделя управленческите си идеи и свързаните с тях организационни мероприятия. Изслушването му мина протоколно. Времето за разисквания бе изконсумирано от ^ипреждоговорителите и очакванията му за отложени дебати се потвърдиха. Не се подразни от този факт. Знаеше, че държавната машина работеше по различен стандарт, когато ставаше въпрос за пари и разместване на кадри. Уточненията нямаше да станат в тази зала. Тежката процедура по консултации и кадрови пазарлъци за